

Koszits Attila "Médiamunkás" című fotókiállítását szeptember 8-án nyitották meg a Pécsi Horvát Színház Csoport/ Horda Galériájában. Az intuitív művész egyedi perspektívájával cseppet sem szokványos látványt tár elénk benyomásairól. Tizenki lencsés, Koszits Attila lencsésén átszűrődő fotótéma várja a színház emeletére látogatókat.

A kiállítást szeptember 8-án Pásti Katalin médiaművész nyitotta meg üdvözlő beszédével. A műveket „pixelfestményeknek” nevezte, amelyben az alkotó személyiségét látja, aki véleménye szerint nem csak egy leleskedő fotós szerepében tetszeleg. Ezután

Bóbi

cs Diána

képzőművésszel közösen egy, a tárlathoz passzoló, posztmodernnek nevezhető performanszt adtak elő, majd képművészethez hűen mindenki vegyülhetett. Aki sematikus képdokumentációra számít, számítson az önmagából feltörő csodálkozásra is, hiszen

Koszits

ahelyett, hogy egy az egyben leképezte volna a látványt, a homályt választotta kiállításának vezérfonalává. Ez, lássuk be,

a legtöbb fotós rémálma.

A médiamunkás: Koszits Attila

Ha felvételünk csak egy hangyányit ködös, kezünket általában a „delete” gombra helyezzük, és digitális eszközünkből azonnal száműzzük a hibás művet. Pedig ilyen típusú munkáinkkal ugyanúgy kifejezhető művészetünk, mint tűéles verziókkal, csak viszont kell látnunk magunkat benne. Vagy ott van a másik tényező, ami művészileg megengedhetővé teszi a homályt. Ebben a technológiailag fejlett világban bárkiből fotós avanszálható, napjaink értékévé tehát a specifikusság lépett elő. A Médiamunkás kézjegye is ezen az elgondoláson alapszik.

Nem hagyományos értelemben vett fotók

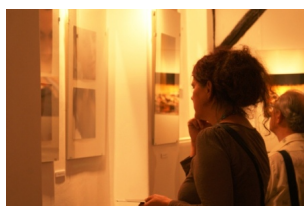
A mentális ropi gyanánt kipakolt prospektus szerint „többször látunk homályosan, mint élesen.” E félmondatot rágcsálva, a kiállított képekre visszanézve sokkal többet érthetünk meg belőlük, mint első látásra tennénk. Az elmosódottságból a tradicionális fotózástól elrugaszkodott, egyedi önkifejezésig nagyítódnak fel, és pont ez volt a fotográfiák célja. „A fotózás nagyon hosszú, technikai újítások sorozatával járó folyamaton ment át, amíg eljutott 2011 digitális világáig. Ez a műszaki váltás újabb lehetőségeket és más kifejezésmódokat hozott magával a fotós számára. Nagyon sokan készítenek fotóriportokat szép, éles vonalakkal, de van másfajta módszer is, ugyanúgy, ahogy a festészetben. Például az absztrakció vagy a nonfiguratív alkotásmód a realiztikus portréhoz képest más, de ugyanolyan művészi értékkel bír, és ez a fotózásban ugyanúgy jelen van” – vázolta fel Koszits Attila művészetének létjogosultságát.

Együtt a művel - egy érdeklődő sok közül

A nem mindennapi kiállításra már a megnyitó napján sokan jöttek, és a közönség összetétele abszolút vegyes volt. A szépkorú hölgyektől és uraktól kezdve a fiatalabb ismerősökön, vagy a PTE Művészeti Karának diákjain át az anyját szólongató

gyerekig mindenki érdeklődését mutatta a képek iránt, és a többség nemcsak átsiklott a pixelek hullámai felett, hanem a művekbe képzelte saját világát. Bár olyan is akadt, aki a művész exponálás pillanatában szárnyra kapó gondolatait próbálta kitalálni. Minderre a mélázó tekintetekből engedhetünk következtetni, meg a filozófiai beszélgetésekből, amelyek némelyik kép előtt kerekedtek.

Minden generációnak mást és mást mondanak a képek

A felvételek közt van magában több meglátást hordozó (Urbánus, folk, skizó), színekre összpontosító (Ösvények a pink hasadékában) kép, homályos csendélet és sorozat (Fantomfreud). „Ezekkel a képekkel próbáltam a dolgok mögé látni, egyfajta pluszjelentést adni a dolgoknak. A valóság, amit látunk a világból, különben is fikció. Én ezt látom a dolgok mögött, és ezzel a tartalommal akár ez is lehet a valóság” – szemléltette röviden az alkotó képeinek mögöttes mondanivalóját. A kiállítottakon túl a technika legmodernebb vívmányainak, a digitális kereteknek köszönhetően elektronikus módon is peregtek felvételek egyik-másik nyomtatott alatt, ami a XXI. században fellelhető rengeteg szemléleti módra és lehetőségre utal. Ezeken a művész más benyomásait

követhettük, hasonló technikával készített képeibe csomagolva. Ahány ember, annyi szokás, ugye - Koszitsról meg példát lehet venni, hogy használja és kihasználja ezt a mondást, és a saját útján jár.

Amikor a műélvező is az alkotás részévé válik

Az 1948-as születésű, máig Pécsett élő Koszits Attila maga a médiamunkás. Neve legfőképpen a Pécsi Rádió könnyűzenei műsoraiból lehet ismerős, de újságíróként, zenész-szövegíróként és egyetemi óraadóként is említik. A fotózás végigkísérte életét, képeit gyermekkorától publikálták különböző lapok. Az önmagát tükröző, Médiamunkás című kiállítása szeptember 21-ig, ingyenesen tekinthető meg.